

ČESKÁ REPUBLIKA

Úřad pro ochranu hospodářské soutěže třída Kpt. Jaroše 7, 604 55 Brno	
Došlo:	30 -11- 2007
Císlo: 29092/07	vyřizuje: JUDr. Petr
Přílohy:	

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Tesáka, Ph.D. a soudců JUDr. Davida Rause, Ph.D. a JUDr. Jaroslavy Skoumalové v právní věci žalobce CC Systems, a.s., se sídlem Národní tř. 101, Hodonín, zastoupeného JUDr. Jiřím Dobišarem, advokátem se sídlem Smetanovo nábř. 6, Břeclav, proti žalovanému Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, se sídlem třída Kpt. Jaroše 7, Brno, za účasti 1) České republiky - Úřadu práce v Pardubicích, se sídlem Boženy Vikové - Kunětické 2011, Pardubice 1 - Zelené předměstí a 2) MARLIN B&V, s.r.o. se sídlem L. Janáčka 180, Uherské Hradiště, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č.j. R 049/2007/02-07835/2007/310-Hr ze dne 18.4.2007,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č.j. R 049/2007/02-07835/2007/310-Hr ze dne 18.4.2007 **se zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** nahradit žalobci na nákladech řízení částku 10 568,- Kč do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Jiřího Dobišara, advokáta se sídlem Smetanovo nábř. 6, Břeclav.
- III. Osoby zúčastněné na řízení právo na náhradu nákladů řízení **nemají**.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce napadá žalobou rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č.j. R 049/2007/02-07835/2007/310-Hr ze dne 18.4.2007, kterým byl zamítnut

žalobcův rozklad a potvrzeno předchozí rozhodnutí vydané v I. stupni správního řízení č.j. S 390/2006-00980/2007/530-MČ ze dne 12.1.2007.

Pokud jde o označení žalovaného, tu zdejšímu soudu nezbyvá než respektovat aktuálně převažující právní názor Nejvyššího správního soudu, podle něhož je žalovaným Úřad pro ochranu hospodářské soutěže, byť je napadáno rozhodnutí jeho předsedy vydané ve II. stupni správního řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15.1. 2004 v právní věci sp. zn. 6A 11/2002, ze dne 25.8.2006 v právní věci sp. zn. 4 As 57/2005 nebo ze dne 24.9.2007 v právní věci sp. zn. 5 As 55/2006, podle nichž je v řízeních obdobných tomuto žalovaným Úřad pro ochranu hospodářské soutěže, naproti tomu však rozsudky téhož soudu ze dne 9.1.2007 v právní věci sp. zn. 1 As 19/2006, ze dne 31.5.2007 v právní věci sp. zn. 7 As 48/2006 nebo ze dne 4.7.2007 v právní věci sp. zn. 4 As 29/2006, kde je za žalovaného naopak považován shodně s předchozí konstantní rozhodovací praxí zdejšího soudu předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže).

I. Podstata věci a procesní stanoviska

Předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále pro odlišení správních orgánů obou stupňů označovaný jako „žalovaný“) společně se správním orgánem I. stupně rozhodl o zastavení řízení o přezkum úkonů zadavatele (České republiky – Úřadu práce v Pardubicích) uskutečněných při zadávání veřejné zakázky „Najdi si práci v Pardubickém kraji“, jejíž zadání bylo oznámeno na centrální adrese dne 29.6.2006 pod číslem 500 237 35, neboť v postupu zadavatele nebylo shledáno porušení zákona č. 40/2004 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZVZ“).

Žalobce namítá, že byl vyloučen ze zadávacího řízení nedůvodně, přitom tato otázka nebyla žalovaným posouzena po právní stránce správně.

Zadavatel požadoval po uchazečích prokázání odborné způsobilosti k provádění rekvalifikačního kurzu „Podvojně účetnictví“. Tento požadavek žalobce splnil tím, že předložil rozhodnutí o akreditaci platné do 2.12.2008, v němž je mimo jiné uveden kurz „Ekonom malé a střední firmy“ o rozsahu 285 vyučovacích hodin. Z toho dle žalobce 204 hodin připadá na kurz „Podvojně účetnictví s využitím výpočetní techniky“. Pak tedy nelze souhlasit se závěrem žalovaného, že žalobce odbornou způsobilost k provádění rekvalifikačního kurzu „Podvojně účetnictví“ neprokázal.

Pokud jde o jednotlivé dílčí závěry obsažené v napadeném rozhodnutí, pak žalobce nesouhlasí s argumentací žalovaného obsaženou v bodě 14. napadeného rozhodnutí, neboť žalobce doložil akreditaci na příslušný kurz a není zřejmé, proč žalovaný tvrdí, že tuto skutečnost žalobce nepopírá, když ze všech žalobcových vyjádření podaných v průběhu správního řízení vyplývá opak. Žalobce rovněž nesouhlasí se závěrem obsaženým v bodě 15. napadeného rozhodnutí, neboť zadavatel požadoval, aby uchazeči prokázali odbornou způsobilost na provádění rekvalifikačního kurzu „Podvojně účetnictví“, přitom jak vyplývá i z odůvodnění

samotného rozhodnutí žalovaného, tento požadavek žalobce splnil, a to dokonce v širším než požadovaném rozsahu. Proto považuje žalobce závěr žalovaného za paradoxní a v rozporu nejen s obsahovou náplní kurzu, ale i s logickým výkladem, neboť jestliže žalobce nabízel víc, než zadavatel požadoval, pak automaticky zadavatelem požadované splňoval. Pokud žalovaný v napadeném rozhodnutí uvádí, že skrze žalobcem nabízený kurz není možno dojít k zadavatelem předpokládanému a zamyšlenému výsledku, aby uchazeči o zaměstnání mohli získat kvalifikaci v samostatném oboru účetnictví, pak žalobce k tomu namítá, že ze zadávací dokumentace nevyplývá, jaký měl být zadavatelem předpokládaný a zamyšlený výsledek. Takový závěr žalovaného svědčí o tom, že podmínky nebyly v zadávací dokumentaci stanoveny jednoznačně, a přesto je přesné splnění zadávacích podmínek vyžadováno. Pokud žalovaný dospívá k závěru, že obsah a výstupy žalobcem nabízeného kurzu fakticky neodpovídají požadavku zadavatele, neuvádí žádný důvod, pro který by tomu tak bylo.

Kromě toho žalovaný uvádí, že žalobce nebyl vyloučen „pouze proto“, že nabízený kurz nese jiné označení, než předpokládal zadavatel, ale proto, že obsah a výstupy tohoto kurzu fakticky neodpovídají požadavku zadavatele, což jinými slovy dle žalobce znamená, že byl vyloučen „také proto“, že kurz nese jiné označení. Takový závěr je ovšem v rozporu s celým napadeným rozhodnutím, neboť podstatné je, zda kurz splňuje požadavky zadavatele, nikoli jeho formální název. Stejně tak i vítězný uchazeč má zřejmě ve své nabídce několik kurzů s jiným označením, přesto vyloučen ze zadávacího řízení nebyl a bohužel se tím žalovaný nezabýval, ačkoli k tomu žalobce dával v návrhu na přezkum zadavatelova postupu podnět. Žalobce rovněž namítá, že termín „Podvojný účetnictví“ byl již k 1.1.2004 zrušen zákonem č. 437/2003 Sb., a tedy již samotné zadání požadující kurz tohoto typu je chybné. Tu žalobce poukazuje na skutečnost, že obdobně formulované námitce se žalovaný v napadeném rozhodnutí nevyjádřil.

Ze shora uvedených důvodů má žalobce za to, že požadovaný kurz zadavateli řádně doložil, zadavatel jej tedy ze zadávacího řízení vyloučil nedůvodně, přitom žalovaný své rozhodnutí zdůvodnil chybně anebo v potřebném rozsahu nezdůvodnil vůbec, v důsledku čehož je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné.

Ze shora uvedených důvodů tedy žalobce navrhuje, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě setrval na závěrech, které prezentoval již v napadeném rozhodnutí. Žalovaný odkazuje na jeho odůvodnění. Zejména přitom poukazuje na skutečnost, že tvrdí-li žalobce, že nedoložení požadovaného kurzu vždy popíral, pak podle žalovaného žalobce ve svých podáních nepopírá závěr, že nepředložil kurz totožný s požadavkem zadavatele, ale popírá závěr zadavatele (a tím i závěr žalovaného), že neprokázal splnění kvalifikačních předpokladů. Splnění požadavků zadavatele na konkrétní kurz dovozuje žalobce podle žalovaného od předložení jiného kurzu, který však přesně neodpovídá požadavku zadavatele, jinými slovy se s požadovaným kurzem nekryje absolutně, ale v jisté části požadavek

zadavatele překračuje. Žalobce dovozuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí tím, že vědomě ignoruje formulaci „přesně odpovídá“, přitom s takovou dezinterpretací napadeného rozhodnutí žalovaný nesouhlasí. Žalovaný má totiž za to, že žalobce nepředložil žádný kurz, který by byl totožný (který by „přesně odpovídal“) požadavku zadavatele, přičemž z ostatních žalobcem předložených kurzů nelze splnění předmětného požadavku zadavatele dovodit.

Žalovaný rovněž nesouhlasí se žalobcovou argumentací, podle níž žalobce zadavatelův požadavek týkající se příslušného kurzu splnil „v širším než požadovaném rozsahu“. Na splnění tohoto kvalifikačního předpokladu totiž podle názoru žalovaného nelze pohlížet výlučně z pohledu kvantity vyučovacích hodin každého jednotlivého učebního předmětu, ale je nutno splnění tohoto kvalifikačního předpokladu posuzovat s vědomím toho, že akreditace se uděluje kurzu jako kompaktnímu celku, a proto nelze bez dalšího zohledňovat jednotlivé dílčí části jednotlivých kurzů a stavět je naroveň kurzům samostatným.

Dále žalovaný poukazuje na to, že žalobce byl vyloučen „ne pouze proto“, že kurzy mají jiné názvy, ale proto, že se liší obsah a výstupy těchto kurzů. V tomto smyslu musí být dle žalovaného chápán jeho závěr obsažený v napadeném rozhodnutí.

Ze shora uvedených důvodů tedy žalovaný navrhuje žalobu jako nedůvodnou v celém rozsahu zamítnout.

Ve své replice podané k vyjádření žalovaného setrval žalobce na žalobních bodech i na argumentaci, kterou učinil předmětem žaloby. Žalobce trvá na tom, že požadavky zadavatele týkající se kvalifikačních předpokladů splnil, neboť zadavatel v zadávací dokumentaci žádným způsobem nspecifikoval obsahy kurzů, uvedl jen jejich názvy a požadavek na rozsah hodinových dotací. Žalobce má za to, že jestliže žalovaný nyní obhájí zadání zadavatele, je třeba nejprve vyjasnit, co mělo být pro splnění podmínek účasti v zadávacím řízení rozhodující, tj. zda to bylo předložení kurzu se stejným názvem nebo se stejným obsahem. Jestliže by měl být rozhodující pouze název kurzu, potom takový požadavek zadavatele nemohl splnit ani jiný uchazeč, a sice společnost MARLIN B&V, s.r.o., neboť ani tento uchazeč by nemohl doložit kurz „Podvojný účetnictví“, když tento termín byl zrušen již ke dni 1.1.2004. Pokud by měl být naopak rozhodujícím kritériem obsah kurzu, musely by konkrétní podmínky kurzu vyplývat ze zadávací dokumentace. Ta ale obsahovou náplň jednotlivých kurzů nspecifikovala, a proto nemůže být žalobci přičítáno k tíži nesplnění podmínek, jež nebyly obsaženy v zadávací dokumentaci.

Osoba zúčastněná na řízení Česká republika – Úřad práce v Pardubicích ve svém písemném podání soudu zejména popisuje negativní důsledky, jež by přineslo zrušení napadeného rozhodnutí, osoba zúčastněná na řízení MARLIN B&V, s.r.o. se s napadeným rozhodnutím žalovaného ztotožňuje.

II. Správní spis, podstatné skutečnosti

Z obsahu správního spisu a z předložené zadávací dokumentace zjistil soud následující pro posouzení této právní věci rozhodující skutečnosti:

Zadavatel zadával veřejnou zakázku „Najdi si práci v Pardubickém kraji“ v otevřeném zadávacím řízení podle ZVZ. V části 5. zadávací dokumentace je uveden počet rekvalifikačních kurzů společně s rozsahem hodin a celkovým počtem zařazených účastníků; zadavatel mimo jiné požadoval kurz „Podvojně účetnictví (s využitím výpočetní techniky) v rozsahu 120-550 hodin + zkouška“. V zadávací dokumentaci (část 7.) je rovněž obsažen zadavatelův požadavek na prokázání odborné způsobilosti v tom smyslu, aby uchazeči předložili listiny, ze kterých je patrné, že uchazeč je oprávněn příslušné kurzy pořádat.

Ve lhůtě pro podání nabídek obdržel zadavatel celkem čtyři nabídky. Žalobce byl vyloučen z toho důvodu, že neprokázal odbornou způsobilost na provádění rekvalifikačního kurzu „Podvojně účetnictví (s využitím výpočetní techniky) v rozsahu 120-550 hodin + zkouška“. Zakázka byla přidělena uchazeči MARLIN B&V, s.r.o.

Součástí žalobcovy nabídky je i doklad prokazující udělení akreditace žalobci k provádění rekvalifikace mimo jiné pro činnost „Ekonom malé a střední firmy (v rozsahu 285 vyučovacích hodin)“ a „Účetnictví s využitím výpočetní techniky (v rozsahu 116 vyučovacích hodin)“.

Žalovaný ve správním řízení dospěl k závěru, že zadavatel jednoznačně a určitě vymezil svůj požadavek na prokázání odborné způsobilosti předložením akreditace na kurz „Podvojně účetnictví s využitím výpočetní techniky v rozsahu 120-550 hodin + zkouška“, a to co se týče jak věcné náplně tohoto kurzu, tak i jeho hodinové dotace. Žalobce podle žalovaného ve své nabídce nedoložil žádný kurz s platnou akreditací, který by tomuto jednoznačně stanovenému požadavku zadavatele přesně odpovídal.

Podle žalovaného kurz „Ekonom malé a střední firmy“ sice v sobě zahrnuje věcnou náplň zadavatelem požadovaného kurzu, ale požadavek zadavatele překračuje a požaduje i další výukovou náplň, kterou zadavatel nepoptával. Je podle žalovaného zřejmé, že tento kurz je koncipován a tedy akreditován jako komplexní a nedělitelný celek, pro jehož úspěšné absolvování a vykonání zkoušky nepostačí absolvovat pouze jednu jeho část zaměřenou na účetnictví. Skrze tento kurz tedy není možno dojít dle žalovaného k zadavatelem předpokládanému a zamyšlenému výsledku, aby uchazeči o zaměstnání mohli získat kvalifikaci v samostatném oboru účetnictví. Příslušný kurz tedy podle žalovaného nesplňuje zadavatelem přesně specifikované zadání, když obsahuje víc, než zadavatel požadoval, a doložením tohoto kurzu navrhovatel nemohl splnit kvalifikační předpoklady. Dále žalovaný „pro úplnost“ v napadeném rozhodnutí uvádí, že žalobce nebyl vyloučen pouze proto, že nabízený kurz nese jiné označení, než předpokládal zadavatel, ale proto, že obsah a výstupy tohoto kurzu fakticky neodpovídají požadavku zadavatele.

Pokud jde o kurz „Účetnictví s využitím výpočetní techniky“, ten podle žalovaného po své obsahové stránce požadavkům zadavatele plně odpovídá, avšak nesplňuje požadavek na minimální hodinovou dotaci 120 hodin.

Žalovaný tedy dospěl k závěru, že nabídka žalobce nesplňovala kvalifikační předpoklady a zadavatel nemohl postupovat jinak, než žalobce vyloučit z další účasti v zadávacím řízení pro nesplnění kvalifikačních předpokladů.

III. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s.ř.s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), přitom jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Soud o věci samé rozhodl bez jednání za podmínek vyplývajících z § 51 odst. 1 s.ř.s.; žalovaný s rozhodnutím o věci samé bez jednání souhlasil, žalobce se ve lhůtě k takovému záměru soudu nevyjádřil.

Žaloba je důvodná.

Pokud jde o samotný účel prokazování kvalifikace dodavatelů podle § 30 a násl. ZVZ, pak jím je zajistit, aby zadavatel vybíral dodavatele příslušné veřejné zakázky pouze z okruhu těch subjektů, které poskytují mimo jiné odborné záruky ohledně své schopnosti veřejnou zakázku zejména řádně (v požadovaném rozsahu a požadovaným způsobem), kvalitně a včas realizovat. Je na zadavateli, aby v zadávacích podmínkách řádně specifikoval, jakou odbornou kvalifikaci mají dodavatelé disponovat, co má být jejím materiálním obsahem a jakým způsobem má být její splnění zadavateli prokázáno. Je nepřipustné zadavatelovy požadavky následně „doplňovat“ či „upřesňovat“ nad rámec obsahu samotných zadávacích podmínek, a to ani zadavatelem, ani orgánem dohledu v rámci přezkumu zadavatelových úkonů.

Pokud tedy zadavatel požadoval, aby uchazeči prokázali odbornou způsobilost k provádění rekvalifikačního kurzu „Podvojně účetnictví“, aniž by ze zadávací dokumentace vyplýval konkrétní obsah (programová náplň) tohoto kurzu, pak se jeví být zcela přiměřené tento zadavatelův požadavek jednotlivými uchazeči interpretovat toliko v tom smyslu, že uchazeči musí zadavateli prokázat oprávnění k realizaci takového rekvalifikačního kurzu, jehož výstupem bude pochopení problematiky účastníky kurzu a jejich schopnost řádně provádět jednotlivé operace v tzv. podvojném účetnictví. Samotné označení kurzu není přitom rozhodující; použití termínu „podvojně účetnictví“ nezpůsobuje nesprávnost té části zadávací dokumentace, v níž je tento požadavek obsažen, ani neurčitost či zmatečnost zadavatelova požadavku. Mezi žalobcem a žalovaným totiž není sporu o to, co se materiálně „podvojným účetnictvím“ rozumí. Pokusy o podrobnější specifikaci obsahu požadovaného kurzu, tedy další konkretizaci zadavatelova požadavku, než jak ji soud shora podal, však již nemají oporu v zadávacích podmínkách a je třeba je považovat za nepřipustné

„doplňování“ či „upřesňování“ zadavatelových požadavků nad rámec zadávacích podmínek.

V případě, že uchazečům bylo uloženo prokázat oprávnění k realizaci takového rekvalifikačního kurzu, jehož výstupem bude pochopení problematiky a znalost účastníků kurzu provádět jednotlivé operace v tzv. podvojném účetnictví (tu bez ohledu na terminologickou správnost takového označení s ohledem na platnou legislativu), aniž by zadavatel konkrétní obsah (programovou náplň) kurzu specifikoval, bylo na uchazečích, aby sami zadavatelem požadovaný kurz příslušným obsahem naplnili. Způsob, jakým tak učinili, mohl přitom být i předmětem hodnocení jednotlivých nabídek, pokud by tak zadavatel předem stanovil.

Pokud žalovaný uvádí, že kurz „Ekonom malé a střední firmy“, ohledně něhož žalobce akreditaci zadavateli doložil, „... v sobě zahrnuje věcnou náplň zadavatelem požadovaného kurzu...“, tj. kurzu „Podvojně účetnictví“, pak s ohledem na způsob a míru vymezení příslušného zadavatelova požadavku na obsahovou náplň kurzu není zřejmé, na základě jakých skutečností, jež by byly podávány ze správného spisu, žalovaný dospěl k závěru, že náplň kurzu „Podvojně účetnictví“ byla překročena a v jakém konkrétním rozsahu k takovému překročení došlo, a v jaké míře je v kurzu „Ekonom malé a střední firmy“ obsažena konkrétní výuková náplň, která není obsažena v kurzu „Podvojně účetnictví“. Takový závěr se sice na první pohled v obecném pojetí může zdát logickým a tudíž dobře hájitelným (soud obecně vnímá činnost „ekonomů“ jako činnost věcně širší, než činnost „účetního“, přitom v činnosti „ekonomů“ může být zahrnuta i činnost „účetního“, aniž by však mohlo být v obecné rovině najisto postaveno, „o co konkrétně“ je činnost „ekonomů“ činností širší), nicméně konstatuje-li žalovaný jako jeden ze svých klíčových závěrů skutečnost, že požadavek zadavatele byl překročen, když kurz „Ekonom malé a střední firmy“ obsahuje i výukovou náplň, kterou zadavatel v rámci kurzu „Podvojně účetnictví“ nepoptával, pak takový závěr musí zdůvodnit a svoje zdůvodnění opřít o konkrétní zjištěné skutečnosti, jež by měly oporu ve správním spisu. To se nestalo. Pak tedy nemůže obstát závěr žalovaného tom, že „požadavek zadavatele byl překročen“.

I kdyby však závěr žalovaného, podle něhož náplň kurzu „Ekonom malé a střední firmy“ obsahově překračuje náplň kurzu „Podvojně účetnictví“, a tím „...překračuje požadavek zadavatele...“, byl správným, zdůvodněným a skutečností vyplývajícími ze správného spisu podloženým, pak tento závěr žalovaného, tj. že kurz „...požadavek zadavatele překračuje...“, by nutně vylučoval správnost závěru žalovaného v tom směru, že tento kurz „požadavek zadavatele nesplňuje“. Ani v takovém případě by tedy nemohl obstát závěr žalovaného, podle něhož pro nesplnění zadavatelových požadavků nebyla v případě žalobce splněna kvalifikace podle § 30 ZVZ – a že tedy měl být žalobce z další účasti v zadávacím řízení podle § 39 odst. 2 ZVZ vyloučen.

Přestože žalobcovo tvrzení, podle něhož nabízel-li žalobce víc, než zadavatel požadoval, pak zadavatelem požadované žalobce nutně splňoval, by neobstálo za všech okolností, tj. v případě jakéhokoli zadávacího řízení (například u veřejné

zakázky na stavební práce, kde by na zadavatelem poptávané plnění mělo technologicky navazovat jiné plnění, ohledně kterého by toto zadávací řízení neprobíhalo, a rozsah požadovaných stavebních prací by zadavatel jasně definoval, by stěžní mohla být hodnocena nabídka, podle níž by příslušný uchazeč měl provádět i jiné navazující stavební práce než zadavatelem požadované, neboť pak by mohla být vyloučena možnost požadované technologické návaznosti na příslušné stavební práce; výsledek stavebních prací by v takovém případě byl objektivně jiný, než zadavatel požadoval - to by mimo jiné nutně zakládalo objektivní nesrovnatelnost jednotlivých nabídek), v tomto případě je třeba žalobci přisvědčit. Pokud totiž předmětem veřejné zakázky bylo provedení rekvalifikačního kurzu, pak se zohledněním shora popsané míry specifikace zadavatelova požadavku na obsahovou náplň kurzu a se zohledněním respektování hodinové dotace a splnění požadavku na obsahovou náplň příslušného kurzu ze strany žalobce (ta byla dle žalovaného „věcně zahrnuta“ v žalobcem nabízeném kurzu) nebylo jakéhokoli právního, věcného ani logického důvodu eliminovat nabídku, podle níž se účastníkům kurzu mělo dostat zadavatelem požadované náplně příslušného kurzu, byť v širších souvislostech. V tomto případě tedy nutně platí, že závěr žalovaného ohledně „překročení zadavatelových požadavků“ vylučuje správnost závěru žalovaného ohledně „nesplnění zadavatelových požadavků“, a tedy vylučuje správnost závěru, že žalobce tím, že nesplnil zadavatelovy požadavky (neboť je překročil), nesplnil kvalifikaci. I kdyby tedy žalobce skutečně zadavatelovy požadavky překročil, pak sice s ohledem na zadavatelem stanovený způsob hodnocení nabídek nebylo možné žalobcovu nabídku hodnotit z tohoto důvodu příznivěji (v rámci samotného hodnocení nabídek), avšak nebylo důvodu žalobce z další účasti v zadávacím řízení vyloučit pro nesplnění kvalifikace podle § 39 odst. 2 ZVZ. Tu soud zcela odhlíží od případné otázky, zda žalobce skutečně hodlal způsobilost ohledně kurzu „Podvojně účetnictví“ dokládat prostřednictvím kurzu „Ekonom malé a střední firmy“ anebo zda kvalifikaci tímto způsobem splnil toliko „shodou okolností“ (soud si nemohl nepovšimnout skutečnosti, že žalobce ve své nabídce v seznamu akreditovaných kurzů uváděl rovněž kurz „Podvojně účetnictví“ v rozsahu 226 hodin, ohledně něhož však již uplynula doba, na kterou byl akreditován; nabídku žalobce podal dne 28.8.2006 a kurz byl akreditován do 3.7.2006).

Třeba dodat, že pro soud není pochyb o tom, že žalobce předložením akreditace týkající se kurzu „Účetnictví s využitím výpočetní techniky“ zadavatelův požadavek nesplnil, a sice z důvodu rozsahu kurzu, neboť zadavatel požadoval minimální hodinovou dotaci v rozsahu 120 vyučovacích hodin, kdežto žalobce tento kurz mohl nabídnout toliko v rozsahu 116 vyučovacích hodin.

IV. Závěr

Závěr žalovaného o tom, že žalobce předložením akreditace týkající se kurzu kurz „Ekonom malé a střední firmy“ neprokázal odbornou způsobilost k provádění rekvalifikačního kurzu „Podvojně účetnictví“ a že tedy byl ze zadávacího řízení vyloučen důvodně, o což žalovaný opřel své rozhodnutí o zastavení řízení o přezkum zadavatelových úkonů, nemá oporu v souhrnu zadavatelových požadavků na způsob

prokázání odborné způsobilosti. Žalovaný svůj závěr opřel o takový výklad požadavků zadavatele, který obsah zadávacích podmínek vyjadřujících zadavatelovy požadavky překračuje, a nadto dospěl k nesprávnému závěru, že překročení zadavatelových požadavků v tomto konkrétním případě způsobilo nesplnění kvalifikace.

Za shora popsaného stavu tedy nebylo možno v řízení před žalovaným uzavřít, že zadavatel ZVZ neporušil. O důvody, o které bylo opřeno rozhodnutí o zastavení řízení o přezkum zadavatelových úkonů podle § 101 odst. 5 ZVZ, napadeným rozhodnutím potvrzené, tedy opřeno být nemohlo.

Z právě uvedených důvodů tedy soud napadené rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost podle § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil a podle § 78 odst. 4 s.ř.s. současně vyslovil, že věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení. V něm nechť žalovaný s respektováním shora podaného právního názoru soudu (§ 78 odst. 5 s.ř.s.) znovu posoudí postup zadavatele, přistoupí k navazujícím právním úvahám a v řízení o přezkum úkonů zadavatele znovu rozhodne. K postupu podle § 78 odst. 3 s.ř.s., tedy ke zrušení rozhodnutí vydanému v I. stupni správního řízení, jež napadenému rozhodnutí předcházelo, soud důvody neshledal, neboť nápravy lze dosáhnout bez jakékoli újmy účastníkům řízení v řízení před žalovaným ve II. stupni správního řízení.

V. Náklady řízení

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 a 5 s.ř.s.

Žalobce byl ve věci plně úspěšný, proto má právo na náhradu nákladů řízení proti žalovanému. Žalobci vznikly náklady za zaplacený soudní poplatek ve výši 2 000,- Kč; jejich náhradu tedy soud žalobci přiznal společně s náklady právního zastoupení, jak vyplynuly z obsahu soudního spisu, ve výši 8 568,- Kč (tři úkony právní služby po 2 100,- Kč společně se třemi režijními paušály po 300,- Kč – převzetí a příprava, žaloba a replika – podle § 11 odst. 1 písm. a/ a d/ a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, v platném znění, to vše zvýšeno o částku odpovídající DPH, neboť zástupce žalobce prokázal, že je jejím plátcem), celkem tedy ve výši 10 568,- Kč. K zaplacení soud stanovil žalovanému přiměřenou lhůtu.

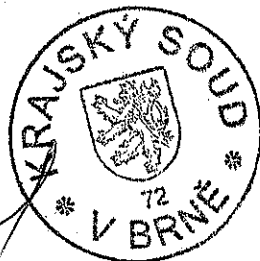
Osoby zúčastněné na řízení právo na jejich náhradu nemají, neboť jim nebyla soudem uložena žádná povinnost, v souvislosti s jejímž plněním by jim náklady mohly vzniknout.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí, které nabývá právní moci dnem doručení, je přípustná kasační stížnost za podmínek § 102 a násl. s.ř.s., kterou lze podat do dvou týdnů po jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně prostřednictvím Krajského soudu v Brně, a to ve dvou vyhotoveních. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho

zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,
vysokoškolské právnické vzdělání (§ 105 odst. 2 a § 106 odst. 2 a 4
s.ř.s.).

V Brně dne 21.11.2007

Za správnost vyhotovení
Eva Vinklárková

JUDr. Jaroslav Tesák, Ph.D., v.r.
předseda senátu